

Proti rozsudku Krajského soudu Bratislava pod č.k. Z-2 1T36/90 som podal v zákonom stanovenej lehote

o d v o l a n i e,

ktoré nasledovne zdôvodňujem:

Krajský súd v Bratislave pod horeuvedenou spisovou značkou ma opätovne uznal za vinného z trestného činu obmedzovania osobnej slobody, ktorého som sa mal dopustiť v spolupáchateľstve s ďalšími obžalovanými. Ďalej ma uznal vinným z trestného činu znásilnenia podľa §-u 9 ods. 2, 241 ods. 1 Tr.zákona, ako aj z trestného činu vraždy podľa §-u 219 Tr.zákona, tiež ako spolupáchateľ s ostatnými spolupáchateľmi. Za dané skutky mi uložil úhrnný nepodmienečný trest v trvaní 6 rokov so zaradením do II. NVS.

S rozsudkom krajského soudu, a to nielen s jeho výrokom o mojej vine a treste, ale najmä s dôvodmi, o ktoré opiera krajský súd toto rozhodnutie, sa nemôžem za žiadnych okolností stotožniť. Krajský súd nepostupoval dôsledne v zmysle rozsudku NS ČSFR číslo 2Tzf 5/90 zo dňa 19.10.1990.

Krajský súd si podľa mňa osvojil predovšetkým skutkové a právne závery predchádzajúceho senátu, ktorý v danej veci rozhodoval v r. 1982. Vtedajší Krajský súd v Bratislave pod č.k. 1T6/82 rozhodol o mojej vine a uložil mi nepodmienečný trest odňatia slobody na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu za absolútnej absencie objektivity konania a pri evidentnom poškodzovaní, neuznávaní a potieraní mojich obhajovacích práv. Na tieto krajnosti a nesprávnosti postupu predchádzajúceho senátu Krajského soudu v Bratislave poukazuje vyššie citovaný rozsudok Najvyššieho soudu ČSFR, ktorý presne označil veľmi hrubé skutkové nedostatky, na ktorých bol rozsudok v predchádzajúcom období postavený.

Krajský súd v obnovenom konaní mal povinnosť striktne dodržiavať právne závery tohto nadriadeného soudu, mal sa spravovať pokynmi, ktoré toto rozhodnutie obsahuje a mal povinnosť odstrániť akékoľvek pochybnosti vo vykonaných dôkazoch, to na jednej strane.

Na strane druhej mal jasne uloženú povinnosť vykonať také dôkazy, ktoré majú vyznieť aj v môj prospech, ktoré potvrdia oprávnenosť mojej obrany. Po vykonaní doplňujúcich dôkazov mal súd povinnosť všetky dôkazy s náležitou vážnosťou vyhodnotiť a na základe vyhodnotenia dôkazov vyznievajúcich aj v môj prospech, mal opätovne rozhodnúť.

Krajský súd v obnovenom konaní nepostupoval tak dôsledne, ako mu to nariadil NS ČSFR v zrušujúcom rozhodnutí. V tejto súvislosti poukazujem na poslednú vetu na strane 19) rozsudku č.k. 2Tzf 5/90, ktorú doslova citujem: „Vinu obvinených bude možné posúdiť až po odstránení neúplnosti doterajších skutkových zistení.“ Okrem iného Federálny súd pôvodnému rozsudku vytkol, že zo strany soudu neboli preverené obhajobné tvrdenia obžalovaných v tom zmysle, že priznania boli na nás vynucované. Súd v danej otázke mal vykonať rozsiahle dokazovanie výsluchom svedkov (bývalých spoluväzňov). V doplnenom dokazovaní sa mal súd zamerať, či zodpovedá čas pobytu týchto osôb s časom pobytu nás obvinených v celách, a v tejto

súvislosti mal súd zisťovať aj dôvody, pre ktoré boli práve tieto osoby umiestnené do rovnakých ciel, ako sme boli umiestnení my. V mojom prípade sa mal súd konkrétne zaoberať aj mnou oznámeným fyzickým násilím, ktoré bolo ma mne páchané. V priebehu prípravného konania som totiž oznámil Generálnemu prokurátorovi SR, ale aj náčelníkovi väznice, že dňa 26.8.1981 ma vyšetrovateľ pri výsluchu fyzicky napadol. V tejto súvislosti mal súd vykonať dokazovanie trestným spisom Okresnej prokuratúry Bratislava – vidiek Vp38/81, ktorým bolo voči mne zahájené trestné stíhanie pre trestný čin krivého obvinenia podľa §-u 175 ods. 1 T r. zákona. V obnovenom procese súd nevykonával dôkazy v naznačenom smere, čo odôvodňuje na strane 10 v druhom odseku v tom zmysle, že napriek veľkej snahe súdu nebolo možné zistiť údaje o spoluväzňoch na celách, tieto sa nepodarilo zistiť ani z archívu ZNB. V tejto súvislosti poukazujem na krajnú nepresnosť prejednávajúceho súdu, ktorý v zátvorke uviedol r. 1976. K vynucovaniu našich výpovedí a našich priznaní nedošlo v r. 1976, ako súd nesprávne uviedol, ale po našom zadržaní v r. 1981.

Nie je možné uveriť argumentácii súdu, že tieto dôkazy nebolo možné vykonať. Nie je možné uveriť súdu, že žiadne údaje o spoluväzňoch na celách nebolo možné zistiť z archívu ZNB. Krajský súd nepreveril spis Okresnej prokuratúry Bratislava - vidiek Vp38/81, aby z tohto spisu zistil, akým spôsobom bolo naložené s mojím oznámením o spáchaní trestného činu, ktorého sa dopustil vyšetrovateľ násilím spáchaným na mne.

Ďalej súd nevykonával veľmi závažné dokazovanie ohľadne analýzy vzoriek vody, ktoré mali byť odobraté dňa 16.7.1976 z rieky Čierna voda v okolí nálezu mŕtvoly Ľudmily Cervanovej. Tieto vzorky mal znalec z odboru hydrologie porovnať zo vzorkami vody odobratými dňa 20.11.1981 z termálneho jazierka katastra obce Kráľová pri Senci. Pribratím znalca z odboru hydrologie, ktorý by porovnal predmetné vzorky vody, by sa odstránili pochybnosti o správnom určení miesta nálezu mŕtvoly. Tento znalecký posudok by totiž korešpondoval vo svojich záveroch s výsledkami nálezu zistených pri pitve v pečeni a pľúcach zomrelej, z čoho by sa dalo jasne vyvodiť, že mŕtva musela byť utopená buď v termálnom jazierku (prítomnosť fytoplanktonu termálneho jazierka) alebo rieke Čierna voda. Odstránenie doterajších rozporov v dokazovaní považoval najvyšší súd za veľmi dôležité. Súď tento dôkaz nevykonával.

Rovnako nebolo krajským súdom nebolo vykonané ďalšie mimoriadne dôležité dokazovanie a to formou vyšetrovacieho pokusu, ktorý zodpovedal situácii r. 1976, kedy boli zisťované výhľadové možnosti miesta únosu poškodenej. Tento vyšetrovací pokus mal byť konfrontovaný so svedeckými výpoveďami svedkýň Z. Priložnej a M. Mlynarčíkovej.

Rovnako súd sa uspokojil so zadovážením odborného vyjadrenia vedúceho referátu verejného osvetlenia Magistrátu Hlavného mesta SR Bratislava, ktorý súdu predložil plán umiestnenia verejného osvetlenia v danom mieste a to v čase skutku a v súčasnosti, pričom súd zistil, že situácia osvetlenia je zmenená. Teda pri vyhodnocovaní je potrebné konštatovať, že súd nevykonával ani tento dôkaz. Napriek tomu tieto mimoriadne závažné a podstatné dôkazy vyhodnotil v neprospech mňa ako aj ostatných obžalovaných.

Najvyšší súd na strane 13 považuje za veľký nedostatok v postupe oboch predchádzajúcich súdov, že nebol vykonaný dôkaz trestným spisom obvineného Jána Hrmu z r. 1976 vedeným na odbore vyšetrovania správy VB v Bratislave pod č. VV38/76, ktorého trestné stíhanie pre trestný čin vraždy spáchaný dňa 9.7.1976 únosom a usmrtením Ľudmily Cervanovej bolo zastavené podľa §-u 172 ods. 1 písm.c Trestného poriadku. V danom spise sa nachádzajú mimoriadne významné dôkazy a nie nepodstatná výpoveď svedkov Lukáča Karabínoša a výpoveď Husajna Hassana Awni ktorí vo svojich výpovediach v rozpore s kompletne vykonaným dokazovaním, ktorým sa nám mala preukázať vina, vypovedali, že videli únoscov Ľudmily Cervanovej, ktorých spoznali v troch vysokoškolských študentoch im dobre známych a ktorí v tú noc odvážali poškodenú v osobnom aute značka ŠKODA 100 alebo ŠKODA 100L. Pokiaľ mali súdy pochybnosti o vierohodnosti týchto svedkov, mali povinnosť zadovážiť si také objektívne podklady vrátane výsluchu vyšetrovateľov týchto svedkov, ktoré buď vyvrátili alebo potvrdili ich výpoveď. Až vyjasnením týchto svedeckých výpovedí vzhľadom na všetky okolnosti, ktoré svedkovia uviedli, bolo možné celý komplex vykonaných dôkazov vyhodnotiť. Pokiaľ nebudú tieto výpovede vyhodnotené ako nedôveryhodné, nemôžu sa stať nosnými pre rozhodnutie dôkazy, ktoré boli produkované od r. 1981. Bez vyriešenia tohto problému nie je totiž vôbec možné vo veci rozhodnúť, pretože tu stále rezonuje problém, existujúcich dvoch trestných stíhaní vzťahujúcich sa na tú istú vec. Krajský súd tento existujúci a problematizujúci rozpor ani v následnom konaní neodstránil. Stále tu existujú dve konania. Prvé z r. 1976 zahájené pre ten istý skutok proti Jánovi Hrmovi, ktorého usvedčili svedkovia Lukáč Karabínoš a Husajn Hassan Awni a ďalší a druhé trestné konanie z r. 1981, podľa ktorého sme vinnými my, siedmi Nitrania. Chcem tým uviesť, že za nosný problém v celom tomto konaní považujem práve tú skutočnosť, že do dnešného dňa sa ani orgány činné v trestnom konaní ani pôvodný senát krajského súdu, ani senát Najvyššieho súdu, ale ani terajší senát krajského súdu nevysporiadali s týmto existujúcim a pretrvávajúcim problémom s existenciou tohto trestného konania. V tomto pôvodnom trestnom konaní mali byť produkované všetky rozhodujúce dôkazy počnúc nálezom mŕtvoly a jej identifikáciou, pitevným nálezmi, hydrobiologickými nálezmi, zisteniami miesta únosu a pod., až po zistenie skutočného páchatela. Podľa môjho presvedčenia sa udiali po zahájení trestného stíhania v r. 1976 isté okolnosti, na základe ktorých bolo trestné stíhanie zámerne zastavené, zámerne sa v konaní nekonalo, zámerne sa nezisťovali žiadne dôkazy a zámerne sa nehľadal skutočný páchatel' tohto skutku. V mojom prípade súd vykonal dokazovanie tak, ako mu to nariadil federálny Najvyšší súd a vypočul mnou označených svedkov, ktorí v plnej miere potvrdili moju obranu a obhajobné tvrdenia.

V danej veci od dňa 14.7.1981 som bol celkovo vypočutý oficiálne 14 krát, neoficiálne asi 26 krát. Ani raz som sa napriek brutálnym nátlakom zo strany vyšetrovateľov, či už fyzickým alebo psychickým, ku skutku nepriznal. Ponižovali ma do samých krajností. Neprimeraným spôsobom potierali moju ľudskú dôstojnosť. Napriek tomu ma nezlomili a k tomu, čo mi kládli za vinu som sa nepriznal z jedného prostého dôvodu, pretože ničoho takého som sa nedopustil. Krajský súd vo veci vypočul okrem iného aj svedkov, ktorých vypočuť mu nariadil zrušujúci rozsudok NS ČSFR.

Svedok Urbánek bol vo veci vypočutý v prípravnom konaní viackrát. Ani jedenkrát vo svojej výpovedi neuviedol, že ma stretol na diskotéke, ktorá sa konala na internáte v Mlynskej doline. Súd na strane 41 uvádza, že tento svedok mal

vypovedať tak, že ma na tejto diskotéke zaregistroval. Táto skutočnosť z jeho výpovedi zo dňa 17.6.1981 nevyplýva. Na svojich tvrdeniach svedok zotrval aj na hlavnom pojednávaní, ktoré sa konalo 14.1.2003. Tento svedok prakticky potvrdil moje tvrdenie, že som na diskotéke v Mlynskej doline v rozhodujúcom období nebol. V tejto súvislosti poukazujem však na rozpory výpovede tohto svedka s výpoveďami ďalších svedkov v tomto konaní, ktoré neodstránil nielen predchádzajúci súd, ktorý vec prejednával v r. 1982, ale ani terajší senát krajského súdu. Vierohodnosť tohto svedka totiž mala byť posudzovaná v spojitosti s ďalšími svedeckými výpoveďami tak, ako to naznačil federálny najvyšší súd, pretože svedkovia, ktorí bezprostredne v inkriminovanej dobe boli v kontakte s poškodenou, vypovedali úplne odlišne. Svedkovia vypočutí v konaní potvrdili, že poškodená odchádzala z internátu Ľudovíta Štúra sama s cestovnou taškou. Túto skutočnosť potvrdili aj Zdenka Prieložná a M. Mlynarčíková, ktoré vo svojej výpovedi identifikovali miesto únosu poškodenej. Rozpory medzi týmito výpoveďami súd neodstránil. Existujú procesné prostriedky, ktorými je možné preskúmať dôveryhodnosť toho alebo onoho svedka. Súd tieto procesné možnosti v danom prípade opomenul.

Ďalší svedok v konaní vypočutý MUDr. Škrobánek vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 15.1.2003 potvrdil naše obhajobné tvrdenia v tom zmysle, že výpovede a priznania boli na nás vynucované. Pomerne podrobne popísal, akým spôsobom prebiehali jednotlivé vyšetrovacie úkony a akým spôsobom sa správali vyšetrovatelia. Z jeho výpovede vyplýva, že scenár bol orgánmi činnými v trestnom konaní a dohliadajúcim prokurátorom síce napísaný celkom obstojne, ale protagonisti tohto scenára zlyhali. Konštrukcia vypracovaná vyšetrovateľmi má značné slabiny, pretože im zlyhávajú niektoré jej nosné časti, ktoré nie sú podporené tými dôkazmi, ktoré predpokladali, že podporia pripravenú vyšetrovaciu verziu. O ich zlyhaní svedčí aj výpoveď tohto svedka, ale aj ďalšie svedecké výpovede, ktoré sa rozchádzajú vo veľmi dôležitých detailoch. Svedok MUDr. Škrobánek jednoznačne vypovedal o sugestívne kladených otázkach zo strany vyšetrovateľov a o neprimeranom nátlaku, ktorý bol na nich ako na svedkoch vyvíjaný. Vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 15.1.2003 prvýkrát od roku 1976 vypovedal, že ma na diskotéke videl, ale na moju otázku prečo to vypovedá až po 27 rokoch /doteraz mňa nikdy nespomenul/ svoju predchádzajúcu výpoveď spochybnil v tom zmysle, či ma vôbec na diskotéke videl alebo nie.

Ďalší vypočutý svedok Peter Okenka rovnako potvrdil, akým spôsobom prebiehali vyšetrovacie úkony v danej veci. Ide o ďalšieho svedka, ktorý bol v tejto veci zadržaný a náležite psychicky a podľa mňa aj fyzicky spracovávaný tak, aby vyšetrovateľovi povedal to, čo on chce.

Značné pochybnosti do celého prípadu vnášajú aj ďalšie výpovede svedkov Rudolfa Galla, Petra Hlavandu a Juraja Tokára. Z rozpornosti výpovedí vyplýva, že každý z nich mal na mysli inú diskotéku alebo diskotéky, ktoré sa konali v rozdielnom čase. Svedok Hlavanda vo svojej výpovedi v prípravnom konaní uviedol, že priestory pred klubom boli kritického dňa preplnené. Svedok Tokár vypovedal na túto istú otázku v tom istom roku (18.8.1981), že bola malá návštevnosť. Opätovne na prvý pohľad detail, ale vo svojej podstate veľmi významná skutočnosť pre opoznanie, kto vlastne sa na tejto diskotéke nachádzal. Pri preplnených priestoroch, tak ako to uviedol svedok Hlavanda, je problematickejšie zachytiť si tváre a zapamätať si, kto tam vlastne bol. Iná situácia je vtedy, keď boli priestory poloprázdne a s prítomnými

osobami sa musíte nevyhnutne stretnúť. Svedok Tokár veľmi správne poznamenal, že vyšetrowanie, ktoré sa vykonávalo v tejto veci, bolo krajne nekoordinované, zmätočné, chaotické. Tohto dôležitého svedka vypočuli vyšetrowatelia až omnoho neskôr. Podľa mojej mienky tento svedok totiž nezapadá do ich konštrukcie, preto jeho výpoveď v aktuálnom čase t.j. v roku 1976 nepovažovali za vhodnú.

Ani ďalší svedkovia v danej veci (Milan Antošovský, MUDr. Čulman, Vladimír Varga) vo svojich výpovediach ma neoznačili ako osobu prítomnú na spomínanej diskotéke. Zo všetkých týchto výpovedí mi jednoznačne vyplýva, že tu dokonca nie je ani zhoda, kedy sa vlastne ktorá diskotéka konala a kto na ktorej diskotéke bol prítomný. Dátum, kedy sa mala konať diskotéka, bol svedkom nanútený vyšetrowateľmi.

V ďalšom poukazujem na svedecké výpovede priamych účastníkov tanečnej zábavy, ktorá sa konala v deň 9.7.1976. Svedok Ing. Komora uviedol, že takmer celý večer sa zabával s poškodenou, tancovali spolu, táto odchádzala z diskotéky asi o 22.30, kedy sa s ňou rozlúčil. Ani mňa a ani ďalších obžalovaných na fotoalbume, ktorý mu bol policajtni predložený, nespoznal ako prítomné osoby v ten deň.

Zhodne vypovedali aj ďalší svedkovia, s ktorými sedela poškodená pri stole a to Dr. Blaško, Dr. Klička, Dr. Babulic, Dr. Vereš, Ing. Babulicová a Ing. Štrasserová. Zhodne potvrdili, že poškodená odchádzala od stola, kde sedeli, o 22.30 hod., zobrala si kľúče, preukaz s tým, že cestuje preč. Všetci zhodne uviedli, že odchádzala sama bez akéhokoľvek sprievodu. Ani títo svedkovia ma nespoznali ako osobu prítomnú na tejto diskotéke potom, ako im policajti predložili fotoalbum. Tieto výpovede, ale najmä výpoveď Ing. Komoru potvrdzujú nevierohodnosť svedka Urbánka, ktorý tvrdil, že sa celý večer pohyboval v spoločnosti Cervanovej a že vo vestibule internátu, kde sa konala diskotéka, vznikol medzi ním a Kocúrom kvôli Cervanovej incident. Evidentne sa jedná o skutkovú konštrukciu vypracovanú niekým iným, ktorú okrem tohto svedka nepotvrdil nikto iný.

Krátko potom, ako došlo k únosu poškodenej, boli vypočutí viacerí svedkovia na okolnosti motorového vozidla, ktoré malo tento únos vykonať. Ing. Miroslav Vanko v čase asi o 22.30 hod. stál pred vchodovými dverami internátu a čakal, kedy prestane pršať, aby prebehol na autobusovú zástavku. Z internátu vybehli dve dievčatá, ktoré sa v priebehu 5 minút vracali naspäť. Práve v tomto období zbadal, že po ceste prechádza osobné motorové vozidlo, mohla to byť Škoda MB, prípadne Š100, červenej farby, čo však nevedel povedať s určitosťou. Zbadal, že motorové vozidlo zastalo pred autobusovou zastávkou, odrazu začul dievčenský krik o pomoc a po tomto výkriku sa motorové vozidlo vzdialilo. Bolo to na vzdialenosť 40-50 metrov po ceste smerom k zastávke, keď zazrel predmetné motorové vozidlo. Túto udalosť sledoval spolu so svedkom Veľkým a Mrázkom. V čase, keď stál pred internátom, videl odchádzať z budovy nejakej dievča, ktoré malo cestovnú tašku. Na túto skutočnosť si spomenul dodatočne, keď sa nad vecou zamýšľal. Na svojej výpovedi v podstate zotrval aj na hlavnom pojednávaní s tým, že udalosť sa odohrala okolo 23.00 hod., bolo to v blízkosti autobusovej zastávky a v tomto čase videl vychádzať z internátu dievča s cestovnou taškou. Existenciu motorového vozidla zn. Škoda potvrdil aj svedok Dr. Veľký. Rovnako videl vychádzať z internátu dve dievčatá. Ďalší svedok, ktorý mal možnosť celý incident zazrieť p. Mrázko k veci vypovedal iba toľko, že zprava od zastávky začul ženský výkrik o pomoc a to potom, ako z internátu vyšli

dve dievčatá. Zahliadol, že motorovému vozidlu sa rozsvietili zadné svetlá. V danej veci nič viac nevyповedal.

Aj tieto výpovede ilustrujú, do akej miery je výpoveď svedka Urbánka zmanipulovaná, pretože nezávislí svedkovia vo svojich výpovediach uviedli, že z internátu videli vychádzať iba dievčatá. Z internátu nešlo žiadne dievča s mužským sprievodom.

Ďalej v konaní bola vypočutá ako svedkyňa Zdenka Prieložná, ktorá vo svojich výpovediach v r. 1976 popísala situáciu okolo únosu dievčaťa, motorové vozidlo bolo podľa nej svetlej farby. V týchto svojich pôvodných výpovediach uviedla, že muža, ktorý sedel vedľa vodiča, si nestačila všimnúť, pretože mal sklonenú hlavu smerom dolu a videla mu iba temeno hlavy. Uviedla, že keby aj tohto svedka videla, nespoznala by ho v skutočnosti. Na hlavnom pojednávaní v r. 1982 už zmenila výpoveď a ako muža sediaceho vedľa vodiča uviedla obžalovaného Kocúra. Napriek rozporom vo výpovediach potvrdila tú skutočnosť, že poškodená išla sama bez mužského doprovodu. Rovnako túto skutočnosť potvrdila aj svedkyňa Mlynarčíková. Svedkyne sa stotožnili na tom, že sa jednalo o motorové vozidlo svetlej farby, rovnako ako aj svedkyňa Bublincová, ktorá bola vypočutá už v r. 1976 po incidente.

V tomto pôvodnom prípravnom konaní je nevyhnutne potrebné na tomto mieste vytknúť vyšetrovateľom krajné procesné pochybenia, ktoré nemožno vyhodnotiť inak ako zámerné. Výpovede svedkýň Prieložnej, Mlynarčíkovej, Bublincovej st. a Bublincovej ml. majú byť konfrontované minimálne s výpoveďou toho času už nebohého Lukáča Karabínoša. Pokiaľ by sa vyšetrovacie orgány boli zaoberali týmito veľmi dôležitými dôkazmi náležitým spôsobom a venovali im náležitú pozornosť už v r.1976, určite by našli skutočných vrahov unesenej poškodenej. Svedok Karabínoš totiž nad akúkoľvek pochybnosť identifikoval motorové vozidlo zn. ŠKODA, čo potvrdila aj svedkyňa Anna Bublincová. Tento svedok presne označil aj osoby, ktoré sedeli v predmetnom motorovom vozidle, pretože ich poznal ako brigádnikov zo stavby, kde pracoval a kde si títo privyrábali ako študenti. Medzi ním a vtom čase obvineným Hrmom došlo k priamej konfrontácii okamihu únosu poškodenej, keď svedka Karabínoša neosvetlené motorové vozidlo takmer zachytilo. Tieto svedecké výpovede sú nosnými pre celé trestné konanie a z týchto výpovedí mala polícia vypracovať vyšetrovacie verzie, kde základným východiskom boli práve tieto svedectvá. Keďže tieto svedecké výpovede však nezapadali do vyšetrovateľmi vypracovaného scenáru, krajne nedbanlivo, ba priam úmyselne sa s týmito dôkazmi prakticky nezaoberali. O nízkej kvalite vykonaných vyšetrovacích pokusoch ohľadne motorového vozidla už ani nehovoriac. Keď vyhodnotím výpovede svedkov z r. 1976 tak, väčšina týchto svedkov uvádza, že sa jednalo o motorové vozidlo bledej farby pravdepodobne o ŠKODU alebo ŠKODU 100L.

V prípravnom konaní v r. 1976 vypovedali veľmi dôležití svedkovia. Jedným z týchto svedkov bol Vincent Tanko, ktorý našiel na smetisku pri rieke Čierna voda väčšiu čiernu tašku, v ktorej sa nachádzala kvetovaná sukňa, zelená blúzka, čierna vesta. V taške neboli žiadne nohavice alebo rifle. Na hlavnom pojednávaní v r. 1982 a v r. 2003 zmenil výpoveď v tom zmysle, že taška bola kockovaná, mala červené a čierne kocky. Tento nález osobných vecí mŕtvej nezodpovedá tomu, čo vypovedala svedkyňa Zdenka Prieložná, ktorá na hlavnom pojednávaní 21.10.2003 uviedla, že poškodená mala na ramene kabelku a v ruke držala príručnú igelitovú tašku, s ktorou

sa pri únose bránila. Ďalšia nezanedbateľná chyba z prípravného konania. Vyšetrovacie orgány si nedali ani najmenšiu námahu, aby podľa týchto osobných vecí identifikovali tú správnu osobu.

Ďalší svedkovia Konečný a Vrbovský zhodne vyhlásili, že dňa 14.7.1976 o 17.00 hod. pri moste obce Kráľová pri Senci videli vo vode nejaký predmet, jednalo sa o mŕtvolu, ktorá mala rozťahnuté nohy, chodidlá mala na kameni, horná časť tela bola pod vodou a zakrytá trávou. Mŕtva žena bola v dolnej časti nahá, ruky mala zviazané za chrbtom šnúrou na prádlo, na krku mala šatku. Z polohy tela jednoznačne vyplýva, že táto osoba ležala na chrbte, inak by nemohla mať chodidlá nôh položené na kameni. Prakticky zhodne vypovedala aj privolaná lekárka MUDr. Kalašová, ktorá vykonala ohliadku mŕtvol. Mŕtvu označila ako 40 ročnú ženu oblečenú v čiernom svetri a dole bez oblečenia. Následne v r. 1993 svedkyňa uviedla, že polohu tela vo vode nevidela, čím rozporovala svoju výpoveď z r. 1976. O ohliadke mŕtvej vykonala písomný záznam, ktorý sa však z pohotovostnej knihy vytratil. Tento závažný listinný dôkaz vyšetrovatelia nezabezpečili. Bol to úmysel alebo krajná nedbanlivosť.

Ani jeden zo svedkov, a to Konečný, Vrbovský a Dr. Kalašová vo svojich výpovediach neuviedli, že mŕtva osoba mala na sebe nejaké predmety zo zlata. Táto skutočnosť však nevyplýva z protokolu o rekognícii zo dňa 15.7.1976 o 12.00 hod. Z tohto dokladu vyplýva, že na mŕtvej boli nájdené jeden prsteň zo žltého kovu s nápisom v čiernom poly, jedna retiazka zo žltého kovu asi 30 cm a skladací prsteň pozostávajúci z tenkých prúžkov troch farieb. Tieto veci opoznal ako veci jeho mŕtvej dcéry Ľudovít Cervan. V rozpore s týmto protokolom vypovedal Dr. Porubský, ktorý uviedol, že okrem retiazky nenašli na mŕtvej iné predmety ani prstene.

V tejto súvislosti sa zdá viac ako zvláštna zhoda náhod spočívajúca v samotnom náleze a identifikácii mŕtvol. Mŕtva bola svedkami Konečným a Vrbovským nájdená dňa 14.7.1976 o 17.00 hod. Dňa 15.7.1976 o 12.00 hod. vykonáva MS-VB rekogníciu nájdenej poškodenej. Túto skutočnosť je možné vyvodiť z výpovede Dr. Porubského, ktorý uviedol, že opoznanie mŕtvol, jej identita bola vykonaná mimo budovu súdneho lekárstva, pretože identitu nájdenej mŕtvol svedkovi oznámili prípisom orgány VB 15.7.1976. Tieto časové súvislosti navodzujú špekulácie s veľmi pravdepodobným záverom, že poškodená Cervanová bola nájdená omnoho skôr a možno na inom mieste, ako tá mŕtva žena, ktorú našli Konečný a Vrbovský. V takomto prípade by úvaha o 40 ročnej žene, ktorú ohliadala Dr. Kalašová, bola na mieste. V prípade poškodenej Cervanovej v priebehu prakticky ani nie 12 hodín od jej nálezu po identifikáciu uplynul tak krátky čas, že je to priam neveriteľné, aby s takouto rýchlosťou pracovali policajné orgány. Svedecká výpoveď Dr. Kalašovej je úplne protichodná oproti protokolu o rekognícii zo dňa 15.7., ale aj oproti výpovedi Dr. Porubského (existencia zlatých predmetov).

Tieto skutočnosti tak, ako som už vyššie uviedol, navodzujú existenciu dvoch úplne iných mŕtvol, ktoré boli nájdené úplne v inom čase a v úplne iných miestach. Od prípravného konania cez hlavné pojednávania som namietal vypracované znalecké posudky znalcami Dr. Porubským aj Dr. Koklesom. Poukazoval som na rozpornosť ich nálezov a znaleckých posudkov. Absolútne nik sa nezaoberal faktom, že dodatok posudku znalcov patológov z roku 1983 bol účelovým dokumentom, ktorým znalci zásadne zmenili záver svojho pôvodného znaleckého stanoviska z roku

1976. V tejto odbornej veci som oslovil niekoľkých súdnych patológov /i v zahraničí/, ktorí moje pochybnosti nezávisle od seba potvrdili ako opodstatnené.

O krajnej nezodpovednosti a možno aj úmysle vyšetrovateľov v danej veci nasmerovať vyšetrovanie tak, ako si to vytýčili policajti vo vyšetrovacej veci svedčí aj vyšetrovanie pachových stôp, ktoré bolo vykonané v dňoch 16. a 17.7.1976. Znalkyňa Dr. Freyová pribratá na vyhodnotenie tohto dôkazu uviedla, že ako znalkyňa nedostala k dispozícii podklady, z ktorých by bolo možné vyvodiť, či policajní technici pri odobratí pachových stôp postupovali v súlade s vtedy platnou smernicou pre jej zaistenie. V tak dôležitom spise ako je tento sa nenachádzajú základné podklady, z ktorých by mohla vyvodiť nejaký znalecký záver. Rovnako možno vyhodnotiť aj otázku odborného posúdenia vzoriek vody odobratých z termálneho jazierka v Kráľovej pri Senci. Nebolo možné vykonať odborný posudok z oblasti hydrobiológie, pretože z archívu Ministerstva vnútra bolo súdu oznámené, že poznatky o odbere v r. 1976 sa u nich nenachádzajú. Z týchto skutočností nie je možné vyvodiť nič iné iba to, že niekto mal snahu časť produkovaných dôkazov, ktoré vyznievali v náš prospech, jednoducho zničiť a zlikvidovať.

V prípravnom konaní , ale ani na hlavnom pojednávaní v r. 1982 neboli vypočutí svedkovia, ktorých som navrhoval a ktorí by potvrdili moje obhajovacie tvrdenia. Až v r. 1985 a 1992 bol vypočutý pre mňa veľmi dôležitý svedok Ivo Bis, ktorý svojou svedeckou výpoveďou potvrdil moju obranu, že v čase keď došlo k udalosti v mesiaci júl 1976 som nemohol používať moje osobné motorové vozidlo zn. FIAT 500 žltej farby, pretože toto bolo komplet rozobraté. Na mojom motorovom vozidle sme totiž vykonávali s týmto svedkom a mojím bratom kompletnú opravu až po prestriekanie karosérie, ktorú mi vykonával svedok Milan Cvopa. Opravy na motorovom vozidle sme začali koncom júna a pokračovali až do konca júla. Takže v inkriminovanom čase bolo moje motorové vozidlo nepojazdné. To, že dňa 9.7.1976 som sa nachádzal doma, dosvedčil nielen svedok Ivo Bis, moji rodičia a môj brat Imrich Beďač, ale aj svedkyňa Jarmila Bisová, ktorej sa tento dátum zafixoval z toho dôvodu, že v tento deň bola vyzdvihnúť záclony, ktoré si s Ivom Bisom kupovali na novomanželskú pôžičku. Pamätá sa, že sa s manželom pohádala, pretože sa o záclony musela postarať sama, keďže jej manžel Ivo Bis mi pomáhal pri oprave môjho motorového vozidla. Výpovede týchto svedkov súd nevyhodnotil v môj prospech, práve naopak, tieto svedecké výpovede považoval za nepravdivé, čo zdôvodnil tým, že boli prezentované až pred týmto senátom. S takýmto hodnotením svedeckých výpovedí nemôžem súhlasiť. Od okamihu, ako sa vo veci proti mne začalo konať, som sa dožadoval, aby mnou navrhovaní svedkovia boli vypočutí. Nebolo mi vyhovené až do obnovenia celého trestného konania.

O tom, akým neobvyklým spôsobom prebiehalo celé vyšetrovanie prípadu, vypovedal aj Dr. Mayerhofer vo svojej výpovedi, kde uviedol, že aj osoby, ktoré vystupovali v konaní ako svedkovia, boli zadržané. Táto skutočnosť veľmi významne napovedá tomu, že výpovede či už nás obžalovaných alebo svedkov boli vynucované krajne protiprávnym a krajne nevhodným spôsobom.

Pokiaľ svedok Lamačka uviedol vo svojej výpovedi, že pri výsluchoch sa vždy používa určitý psychický nátlak, ktorý je v súlade so zákonom, tak sa ho pýtam, o aké zákony toto svoje tvrdenie opiera? Ktorý zákon stanovuje mieru, či tento psychický nátlak je dovolený alebo nie je povolený? Čím je ohraničená a daná

intenzita takéhoto nátlaku? Naše zákonodárstvo nepripúšťa žiadny ani len najmenší nátlak či fyzického alebo psychického charakteru pri vykonávaní akýchkoľvek dôkazov, či už v trestnom alebo v civilnom konaní. Tento svedok prakticky nepriamo potvrdil, že pri vyšetrovaní tejto veci bol použitý minimálne psychický nátlak.

Keď vyhodnocujem svedeckú výpoveď Dr. Valašíka, tak musím súhlasiť, že sa jednalo v danom prípade „neobvyklú“ trestnú vec dozorovanú generálnou prokuratúrou ČSSR. Tento svedok zároveň priznal, že tu bol tým osôb tak, ako on ho nazval „analytický tím“, ktorý celú dôkaznú situáciu priebežne vyhodnocoval. Keďže Lachman bol ochotný na určitý druh spolupráce s vyšetrovateľmi, jeho postavenie v danej veci sa v konečnom dôsledku zásadne zmenilo. Svedok vo svojej výpovedi uviedol, že vec bola dozorovaná generálnou prokuratúrou. To, že generálna prokuratúra ČSSR bola riadená niekým vyšším sa nám potvrdili ďalšie zdroje. Jednoznačne v danej veci mali záujem politickej zločky štátu, ktoré potrebovali za každú cenu zahladiť skutočného vraha. Svedok Dr. Valašík uvádza, že celý spisový materiál mal k dispozícii, avšak pre neho bol rozhodujúci ten, ktorý obsahoval vykonané dokazovanie v r. 1981. Pýtam sa, koľko osobnej odvahy potreboval tento svedok, aby povedal túto pravdu? Evidentne musel byť od samého začiatku presvedčený o tom, že tu existujú dva vyšetrovacie spisy, ktoré sa týkajú tej istej veci. Pokiaľ by mal len minimálny záujem na tom, aby bola vec objektívne vyšetrená, bol by sa musel zaoberať aj so spisovým materiálom z r. 1976, ktorý je podľa mojej mienky a môjho presvedčenia nosným materiálom celej tejto trestnej záležitosti.

O protiprávnosti konania napovedá aj výpoveď svedka Šimeka, ktorý uviedol, že na veci pracoval vyšetrovací tím vedený mjr. Jiskrom, ktorý bol tiež vysokým funkcionárom štátnej bezpečnosti. Bol to práve tento človek, ktorý viedol celú réžiu vyšetrovania tak, aby nás uznali vinnými a aby nás odsúdili. Potvrdil, že zadržané osoby boli vypočúvané nielen ako podozriví vo veci, ale aj ako svedkovia. Toto boli metódy psychického nátlaku zo strany vyšetrovateľov, ktorí zadržanú osobu najskôr spracovali podľa svojich predstáv a potom keď táto „spracovaná“ osoba prejavila snahu spolupracovať, postavili ju na stranu svedka.

Ako veľmi zaujímavou sa javí aj svedecká výpoveď svedka Hubceja, ktorý okrem iného uviedol, že všetky výsluchy, ktoré boli spracované, boli zaradené do spisu. Pýtam sa, existujú alebo mali existovať aj iné výsluchy, ktoré keďže postrádali elementárne zásady zákonnosti, nemohli byť zaradené do spisu? Z tejto jeho výpovede to jednoznačne vyplýva a opätovne to potvrdzuje, že zo strany vyšetrovateľov tu bol vyvíjaný tvrdý psychický a fyzický nátlak na to, aby som priznal k tomu, čoho som sa nikdy nedopustil.

O neobvyklosti, akým spôsobom postupovali vyšetrovatelia, svedčí aj ďalšia výpoveď svedka Gerbela, ktorý uviedol, že išiel náhodou okolo Trenčína, kde bol zhodou okolností Dúbravický a tohto navštívil.

Za veľmi dôležitú a veľmi podstatnú považujem výpoveď svedka Slopovského. Tomuto svedkovi bolo potrebné položiť niekoľko veľmi dôležitých otázok súvisiacich s trestným konaním, ktoré začalo v r. 1976. Svedok vypovedal veľmi závažnú vec v tom zmysle, že nevedel, prečo celé vyšetrovanie prevzali generálne orgány. Aj táto časť výpovede napovedá tomu, že nitky záujmu na vyšetrovaní tejto veci smerovali až k najvyššej politickej špičke toho obdobia. Tomuto napovedá aj svedecká výpoveď

svedka Pálku, ktorý uviedol, že zvláštny vyšetrovací tím vznikol z poverenia Jaromíra Obziny, federálneho ministra vnútra, že výsledky vyšetrovania oznamovali priamo Pješčakovi. Uviedol tiež, že za „vyšetrovanie“ prípadu ho pochválili minister vnútra Lazar a prvý tajomník ÚV KSS Jozef Lénart, s ktorým letel lietadlom, vládnym špeciálom MV z Prahy do Bratislavy, vyjadril spokojnosť v tom zmysle, že sú na správnej stope /viz.: zápisnica z pojednávania NS ČSFR/. O existencii toho záujmu musel vedieť aj dozorujúci prokurátor a to, že vo svojej výpovedi klamal, dosvedčuje práve výpoveď tohto svedka.

Vo všeobecnosti sa v súdnej praxi ujala zásada, že pre rozhodnutie súdu sú rozhodujúce dôkazy, ktoré vykoná na hlavných pojednávaniach súd. Dôkazy, ktoré boli vykonané v prípravnom konaní a súd by nemohol pre objektívne dôvody na hlavnom pojednávaní vykonať, berie ako dokazovanie navyše, ktoré má skôr podporný ako rozhodujúci charakter. Chcem tým povedať, že súd je viazaný výsledkami vlastného dokazovania. Dôkaznú situáciu, ktorú navodí súd v rámci zadovážovania dôkazov na hlavných pojednávaniach, vyhodnocuje ako skutkový stav, ktorý sa stáva potom podkladom pre jeho rozhodnutia jednak o vine a následne o treste. Ak súd nevie zabezpečiť isté dôkazy alebo dôkazy nemôže pre objektívne dôvody vykonať, prihliada na tento skutkový stav ako na dôkazný stav, ktorý je potrebné vyhodnotiť v prospech obžalovaného. Terajší krajský súd, ktorý vec nanovo po zrušení rozhodnutia NS ČSFR prejednal, konštatuje vo svojom rozhodnutí, že pre objektívne dôvody nebolo možné vykonať tie dôkazy, ktoré sú ako nevyhnutné a potrebné označené v tomto rozhodnutí. Bez existencie takýchto dôkazov nemohol súd rozhodnúť o vine obžalovaných. Je nutné konštatovať, že krajský súd nenaplnil pokyny, ktoré mu boli uložené zrušujúcim rozsudkom NS ČSFR. Keďže súd nevykonával dôkazy tak, ako to bolo uvedené, nevyhnutne nemohol dospieť k tomu právnomu záveru, ktorý vyslovil vo svojom odsudzujúcom rozsudku. Súd nielenže nevykonával všetky dôkazy, ktoré mal povinnosť vykonať, ale dokonca neodstránil ani existujúce rozpory, či už vo výpovediach svedkov, alebo pri vyhodnocovaní jednotlivých dôkazov. Toto v možnostiach krajského súdu bolo. Bez väčšej námahy si súd osvojil právne závery predchádzajúceho krajského súdu a rozhodol presne tak o našej vine, ako predchádzajúci súd. Považujem to za krajne nespravodlivé o to viac, že rozhodovať o vine súd mohol až po vykonaní všetkých dôkazov, ktoré sú označené v zrušujúcom rozhodnutí NS ČSFR.

Opakujem, súd nerešpektoval naše obhajovacie práva, pretože dôkazy, ktoré pre objektívne dôvody nemohol vykonať, vyhodnotil v náš neprospech. Súd dokazovaním, ktoré vykonával, neodstránil existujúce pochybnosti o našej vine. Napriek tomu o našej vine rozhodol.

V závere svojho odvolania by som chcel opakovane poukázať na veľmi závažné skutočnosti, s ktorými sa ani jeden odsudzujúci súd náležite a dôsledne nezaoberal. Skutok sa stal v roku 1976, vyšetrovatelia zahájili trestné stíhanie v danej veci, pričom vzniesli obvinenie voči Jánovi Hrmovi, študentovi 1. ročníka FTVS-UK v Bratislave. Tejto osobe bolo vznesené trestné obvinenie podľa §-u 219 Tr. Zákona za skutok, ktorý malô byť spáchaný dňa 9.7.1976 tak, že poškodená Ľudmila Cervanová mala byť obvineným Hrmom unesená a následne usmrtená. V tomto konaní mali byť vykonané všetky najzákladnejšie a najpodstatnejšie, ale aj najnevyhnutnejšie vyšetrovacie úkony, vrátane opoznania poškodenej, zaistenia miesta únosu, zabezpečenia hydrobiologických expertíz a pod. Keď vo svojom

odvolaní spomínam, že tento rok, tento vyšetrovací spis z r. 1976, ako aj dôkazy, ktoré boli zabezpečené v tomto pôvodnom konaní sú nosnými pre ďalšie konanie, tvrdím to znova a opakovane, pretože potom, ako sa vyšetrovatelia v roku 1981 rozhodli vo veci pokračovať, už nemohli byť zabezpečené tie prvotné dôkazy, bez ktorých nebolo možné vec objektívne a nad akúkoľvek pochybnosť objasniť. Keď sa v konaní pokračovalo, mohlo sa pokračovať len výpoveďami svedkov, ale iné oveľa závažnejšie dôkazy už v tomto období nemohli byť vykonané pre časový odstup od 9.7.1976, keď sa skutok stal. Spisový materiál z roku 1976 zostal pre nás nedostupný. Z pôvodného spisu z roku 1976 vyšetrovatelia potom, ako vo veci v roku 1981 pokračovali prevzali iba tie dôkazy, ktoré im vyhovovali a ktoré napomohli dopĺňať mozaiku ich vyšetrovacej verzie tak, aby nimi vykonštruovaný dej sa dal naplniť svedeckými výpoveďami a inými dôkazmi. Najzákladnejšie úkony rozhodujúce pre toto trestné konanie už v roku 1981 nemohli byť vykonané tak, ako si to vyžadoval zákon, ale aj iné predpisy na zabezpečovanie toho ktorého dôkazu. Práve v tomto nedostatku a objektívnej nemožnosti spočíva hrubé porušenie našich obhajovacích práv.

Existujúcu dôkaznú situáciu veľmi správne vyhodnotil Najvyšší súd Českej a Slovenskej federatívnej republiky, ktorý vyhlásil, že predchádzajúcimi rozsudkami Krajského súdu v Bratislave a Najvyššieho súdu Slovenskej socialistickej republiky (1T6/82 a To 17/83) bol porušený zákon v náš neprospech. Túto skutočnosť zdôrazňuje na strane 19 v závere svojho rozhodnutia, kde doslova uvádza, citujem: „....., ktoré smerujú k zisteniu skutočného stavu veci a hodnoteniu dôkazov založenému na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu pri plnom rešpektovaní práva obvinených na obhajobu a dodržiavania ostatných princípov trestného konania. **Vinu obvinených bude možné posúdiť až po odstránení neúplnosti doterajších skutkových zistení.**“

Zrušujúcim rozsudkom bolo v tejto vete povedané všetko. Senát Najvyššieho súdu ČSFR veľmi správne vyhodnotil zložitosť celého prípadu a jeho vnútorné prepojenie s existujúcimi skutkovými zisteniami v roku 1976 a následne v roku 1981. Skutkové závery na základe ktorých nás Krajský súd v Bratislave uznal vinnými a odsúdil, boli dôkazne nepodložené. Za takéhoto stavu nebolo možné rozhodnúť o našej vine. Až do dnešného dňa sa zjavné a evidentné rozpory v jednotlivých dôkazoch, ktoré boli produkované neodstránili ani v jednom jedinom prípade podstatného významu. Napriek tomu Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom rozhodol o našej vine a uložil nám tresty tak, ako to vyznieva z výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Ing. Pavel Beďač

V zast.: JUDr. Eva Rezníčková Hlaváčová
advokát v plnej moci

